

PREGÓ FESTA MAJOR CERVERA

Bona nit Cervera!

Cerverines i cerverins de naixement i de cor, gràcies per acompanyar-nos!

Paer en Cap, Consistori, moltes gràcies per aquest regal!

Us asseguro que la filla de la Mariana Fusté i del Jaume Elias, la germana de l'Antònio, se sent molt honorada de ser avui aquí.

Diu el poeta segarrenc, de Sanaüja, estimat Joan Margarit:

“Estimar és un lloc.
Perdura al fons de tot: d'allí venim.
I és el lloc on va quedant la vida.”

Quan era petita, des dels pocs coneixements que em proporcionaven les fotografies de la Gazeta Il·lustrada i algun catàleg de viatges, pensava que l'agulla metàl·lica que corona el magnífic edifici del Sindicat, era la Torre Eiffel.

Amb la mateixa gosadia de la ingènua ignorància infantil, i segurament influïda per la iconografia de La Passió, creia que el turó de les Forques era on havien crucificat Jesucrist.

Llavors, de petita, tot el món era a Cervera. I Cervera era tot el món.

Parlo de fa molts anys... De quan el temps era lent. Les setmanes, immenses i els dies d'escola, inacabables. Parlo dels hiverns molt freds, boirosos i d'estufes de clafolls. Parlo d'aquells estius de piscina, polos de gel, festes de barri, bicicleta, fogueres i vespres a la fresca que eren un *xute* de felicitat que culminava amb la Festa Major de setembre. Mudats per a l'ocasió: els '*cavallitos*' i les cadiretes; la tómbola, l'envelat; l'ofici religiós i... els canalons de la mama!!

Sí, parlo de fa molts anys. D'un temps on els problemes eren sempre aliens i les tristeses només passaven a casa dels altres. Que afortunada, jo! Quina sort la família on vaig néixer!!

Quan ja havia descobert que París no era a Cervera, el temps va començar a passar més de pressa.

De la capital francesa ens havien arribat els ecos d'una Primavera imaginativa i il·lusionant. I una mica hereus d'aquell Maig del 68, també nosaltres, joves

adolescents, volíem trobar el mar sota les llambordes. I molt més sent de Cervera!!

Fidels, doncs, a aquell 'esperit revolucionari', vam crear l'Assemblea de Joves amb la que promovíem activitats socioculturals, que va generar grups com els Grallers i la Matraca, i que ha estat llavor d'altres iniciatives tan reeixides com els Diables Carranques, Alea teatre, Fadunito o la Família... Però em fa especialment feliç comprovar que d'aquella inquietud juvenil nostra encara perviu la ISAGOGE (que acabem de celebrar) i el mateix AQUELARRE, que sent el gran espectacle que és ara, va néixer simplement per aconseguir diners per la Revista Carreró de les Bruixes, creada com a contrapunt a la cosa oficial, i de la qual en vaig ser directora en un període.

El temps passava corrents, sí. I com més corria, Cervera es feia més petita a ulls d'una adolescent que buscava experiències i aquells indrets de món que ja no cabien al seu poble.

Cervera era casa, però totes les finestres miraven a fora. I fora, era la Universitat. Fora, va ser l'Autònoma de Bellaterra i Barcelona... Un tros de vida exhaurit en un sospir. Una estona de la meva història en què Cervera existia de tant en tant: en caps de setmana i festes de guardar.

El poble era la Família i la Colla, els amics de sempre. Un lloc on tornar quan l'enyorança pesava.

Era l'anclatge, però no la destinació. Aleshores ja havia decidit anar on el periodisme em portés. El millor pretext per conèixer gent i geografia.

Més de pressa que corrents, anava configurant el meu mapa vivencial. El temps 'volava' entre setmanes, mesos i anys mentre aprenia com és d'injust, complicat i divers aquest planeta.

Des de TVE vaig intentar explicar la política catalana, la de la Unió Europea i la internacional. Bàsicament. I quan vaig desvincular-me de l'actualitat, vaig escollir informar d'ecologia, d'igualtat de gènere i dels drets humans i dels animals. Qüestions universals i atemporals (eternes, em temo), que afecten tothom, des de la persona més feréstega i aïllada a la més cosmopolita. Vaig procurar fer-ho com els mestres de l'ofici m'havien ensenyat: anar als llocs, observar i explicar-ho. Informar els fets, i el seu context, perquè cadascú se'n pugui formar la pròpia opinió. Senzillament, conèixer per tenir criteri.

El periodisme em permetia veure i mostrar el món en panoràmica. Però per més ample que fos el pla general, sempre hi havia un moment en què necessitava tancar el zoom i enfocar en primer pla. I m'encantava poder incloure Cervera al guió dels Informatius o de diferents Programes: Sant Magí, un any i un altre, les Completes, els 25 anys de l'Aquelarre, la Casa Dalmases, els cristians coptes d'aquí... Em feia bé parlar de la meva gent. I presumir-ne orgullosament.

Llavors, quan la feina m'omplia tan i tot anava tan ràpid, Cervera era un intent d'aturar el temps. Un desig d'acostar-me a l'inici de tot, quan la simplicitat era la norma.

I ara, ara que els dies m'atropellen vertiginosament, en plena era d'Internet, quan la Tecnologia de la Informació i les xarxes socials ens posen l'univers a la butxaca, ara paradoxalment (com quan era petita, innocent i ignorant) tot el món torna a cabre a Cervera i Cervera és a tot el món. En un clic!

I tanmateix, com més global és l'espai-temps, més em cal tornar a l'origen. Sentir que pertanyo a un lloc únic i singular. Conjuguar els verbs en primera persona del plural. Enorgullir-me de no haver perdut mai aquest accent tan nostre.

És per això que retorno a Cervera. Malauradament, ja no hi tinc els meus ancestres, però em queda la tribu. Quedeu vosaltres! Que sou CASA!

I sí, ja sé que la Torre Eiffel és a París, però... a nosaltres, sempre ens quedarà Cervera!

I la nostra Festa Major. Gaudiu-la!!

ESTIMAR ÉS UN LLOC.

Moltes gràcies!

Dolors Elias Fusté

Cervera, 22 de setembre de 2023